

EVANGELIE

Jozef en Maria zijn met de pasgeboren Jezus nog in de stal in Betlehem, wanneer Jozef in een droom een engel ziet. „Vlucht naar Egypte”, zei de engel. „Koning Herodes zoekt het kind en wil het doden.” Nog diezelfde nacht vertrokken ze. Na Herodes' dood keerde Jozef met Jezus en Maria terug naar Israël. Maar zodra Jozef hoorde dat Herodes' zoon de nieuwe koning was, week het gezin uit naar Galilea. Ze gingen wonen in de stad Nazareth. Zo ging in vervulling wat de profeten hadden gezegd: „Uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen” en „Hij zal Nazoreeër genoemd worden.”

Naar Matteüs 2, 13-15.19-23

FAMILIE ZIJN VOOR ELKAAR

Vandaag vieren we het feest van de heilige Familie: Jezus, Maria en Jozef. Bij zijn mama en papa is Jezus veilig. Maar het gezin moest vluchten voor een jaloerse koning. Daardoor duurde het even voor ze een thuis vonden. Ook vandaag zijn er nog altijd gezinnen op de dool. Ze vluchten voor oorlog of geweld, of vinden geen werk in eigen land. Ken jij zo'n mensen? Misschien helpt het wel als we, vanuit ons warme, veilige nest, in deze dagen even aan hen denken. Dan kan het voor hen ook een beetje Kerstmis worden. Zoals in ons kerstverhaal, lees maar, het is echt gebeurd.

EEN ONVERGETELIJKE KERSTAVOND

De trein bracht ons tot in het centrum van Brussel. We kuierden langs de kerststalletjes naar de Grote Markt, om daar de grote kerstboom en de stal te bewonderen. Soep, een warme wafel, en tussendoor genieten van versierde etalages, mijn kleinkinderen waren in hun nopjes.

Onze eindbestemming was de kerstviering. In de kerk heerste een gezellige sfeer. Het orgel speelde prachtige muziek. Iedereen was mooi uitgedost. De kerk liep stilaan vol. De muziek zette de viering in. Muisstil was het, tot we achteraan gestommel hoorden.

Een oude man strompelde binnen. Hij kwam onze kant uit. Zijn hele hebben en houden had hij bij zich, in twee versleten plastic tassen. Hij zag er sjofel uit. Zijn mantel zat vol vlekken en zijn oude pantoffels hadden geen kleur meer. Er was geen plaats voor hem, geen stoel meer vrij.

Aan Klara, de jongste, vroeg ik of ze op het roodfluwelen kussen vooraan wilde gaan zitten. Zo maakten we een zitje vrij voor de man.

Onder de zachte melodie van 'Stille Nacht, Heilige Nacht' bracht de pastoor het kind Jezus naar de kribbe. We spraken een gebed uit, ook de man deed mee.

Tijdens de offergang bood ik hem een muntstuk aan, maar hij haalde

op mijn wang. Wat gebeurde hier toch?

Ingetogen stapten we naar de uitgang. Vol warme intenties vroeg ik hem waar hij deze avond mocht gaan feesten. Hij keek me aan en ik zag pretlichtjes in zijn ogen.

Zijn hand raakte mijn arm aan. Zijn antwoord zal ik nooit vergeten: „Ik heb al een kerstfeest gehad”, zei hij. „Jij hebt me dat gegeven. Ik heb de hele tijd naast jou mogen zitten.” In onze ogen welden tranen op. Menslief, wat waren we gelukkige mensen! Misschien raakte hier even de hemel de aarde? Hij zette zijn muts op. Hij ging naar zijn thuis, de straat. En ik, ik ging samen met de kleinkinderen naar huis,

om Kerstmis te vieren.

Sindsdien is kerstavond nooit meer als voorheen. Ook dit jaar zal ik hem op de vooravond van Kerstmis verwachten. Ik weet bijna zeker dat hij intussen de straat heeft geruild voor de eeuwigheid, maar ik zal hem nooit vergeten. Zeker niet op kerstavond, zo rond 18 uur.

Marieken

uit zijn armtierig beursje zelf een cent tevoorschijn. Toen keken we elkaar voor het eerst aan. Eterende ogen lachten me vertederend toe. Plots was ik zijn vieze jas en geur vergeten...

We gingen samen te communie en zegden hand in hand het Onzevader. Voor alle mensen van goede wil gaven we elkaar ook nog een vredeskus. Ik voelde zijn traan